

Sen ti, nunca seremos nós

altair enténdese como unha proposta de alta fraternidade; solidaria, e máis do que iso. altair sente no "nós" o espazo conformado pola presenza e o camiño conxunto; tan forte que o mínimo reclamo tira calquera dúbida.

Estar e saber estar á beira de quen necesite, axudar, acompañar, recibir o outro, e, tamén, facer que o outro non teña nada que agradecer, nada que explicar, nada que devolver, só formular a solicitude que descoñecemos ou non soubemos ver.

@ Outr @ ten a certeza sempre de que estamos, con nós e co que podemos.

A falta de alguén desconfigura o grupo e a presenza de alguén nov@ o fortalece. A despedida, a dureza da saída está temperada pola certeza do porto sempre aberta.

" Ti" e " nós", recolle o individual eo colectivo ; identifica, protexe e respecta a singularidade de cada quen, e manifesta o valor do colectivo como espazo de encontro, conforto e multiplicación de posibilidades, formado por todos os individualidades e a súa interacción. "Nós " son os que están e os que estiveron, e quen aínda está por vir, e quen regresa ; nós é o noso grupo concreto e é o infinito de tod @ s @ s que potencialmente poden estar, e de tod @ s @ s que non coñecemos e compartan con nós se a causa é xusta.

Sen o " ti" perdemos a esencia e a razón de ser do que somos; existimos como colectivo porque sabemos que "ti", que cada un / unha, está comprometid @ con este colectivo, que del se sente e forma parte." Nós" é o espazo no que unha ausencia é unha carencia que nos reconfigura .

"Sen ti nunca seremos nós" significa que sempre estarás, pase o que pasar, que sempre serei esperad @ e que, ocorra o que ocorra, sempre me esperarán. Poder voltar ao "nós" e ser acollid @ no regreso sen ter que explicar nada na pasaxe dos días ou dos anos; recomenzar sen outra aclaración que querer formar parte do "Nós " .

"Sen ti nunca seremos nós" non é unha consigna nin un lema; é unha frase para o saúdo, para a despedida, para o agradecemento, que fai permanentemente presentes @ s ausentes e que ofrece unha esperanza, rotunda e perene.